

ЗИМА

Премъни се пакъ земята
въ своя плащъ кристално чистъ,
докждето погледъ стига
снѣгъ се стеле, снѣгъ сребристъ...

Побѣлѣха планинитѣ —
бѣло, бѣло е навредъ, —
умълчаха се рѣкитѣ —
не шумятъ, вковани въ ледъ.

Подъ снѣжеца спятъ цвѣтята
сънь спокоенъ, кроткъ сънь, —
и сънуватъ, че е пролѣтъ
и че слънце грѣй навънъ.

Отъ звънци, кавалъ овчарски,
тѣ дочуватъ сладкъ звънъ,
и деца безгрижни виждатъ
въ своя тихъ и свѣтълъ сънь...

Георги Костакевъ

